

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ЛИКА-ПРИЛИКА

chitanka.info

Отхрани мишката син — хубавец и личен. За нея по-кичен момък от сина ѝ нямаше на земята. Дойде време да го ожени. Замисли се баба Мишана отгдето снаха да си вземе. Искаше я хем да е по-горна от тях, хем да е прилика на сина ѝ. Казаха ѝ, че Слънцето е най-горно на света. Тръгна Мишанка към Слънчови двори. Намери Слънцето.

— Добър ден, цар Слънчо — дума му Мишанка. — Рекоха ми, че ти си най-горното на света. Даваш ли ми щерка си за снаха, че е лика-прилика на сина ми?

— Давам — дума Слънцето, — давам, ала аз не съм най-горното на света. По-горен от мене е Облакът: когато грея над земята, той ме затуля и сила нямам да го премина.

Отиде Мишанка при Облака.

— Добър ден, Облаче, ти си бил най-горен на света. Даваш ли щерка си за снаха?

— Давам — дума ѝ Облакът, — давам, ала от мене има още по-горен — Вятърът. Кога духне той, дето иска, там ме отвява. Иди при него!

Отиде Мишанка при Вятъра.

— Добър ден, Вятърчо, ти си най-горен на света. Даваш ли ми щерка си за снашица?

— Давам — дума ѝ Вятърът, — давам, ала и от мене има по-горен — Планината. Когато духна, тя ме спира! Върви при нея.

Отиде Мишанка при Планината.

— Даваш ли, Планино, щерка си за снашица? Ти си най-горна на света.

— Не съм, сестрице — отвръща ѝ Планината, — не съм аз най-горна. Най-горна е Реката: когато придойде — цяла ме подрива. Върви при нея!

Отиде Мишанка при Реката:

— Добър ден, Реко-речице, чух, че си била най-горната на света. Дойдох щерка ти за снашица да искам.

— Бива — отвръща ѝ Реката, — давам, защо да не я дам, ала не съм аз най-горната. По-горен от мене е Брегът.

Отиде Мишанка и при Брега.

— Аз ли — посрещна я той, — не съм аз най-горен, кумице. Най-горна е Къртицата. Рие ме, подрива ме и нищо не мога да ѝ сторя.

Ето ти Мишанка при Къртицата.

— Дойдох щерка ти за сина да я искам, че са си лика-прилика. Даваш ли ми я?

— Давам — отвърща ѝ Къртицата, — защо да не ти я дам, сестрице Мишанке, нали сме си открай време близки съседи.

Зарадва се Мишанка, възгордя се, запя, зацвърча. Разпрати калесари, свика кумове, сватове; вдигна тежка сватба до бога. Сбраха се попове; почна венчилото. А Мишанка стои зад младоженците и гледа: кожухът на булката същи кожух на зетя, сякаш са си братец и сестрица!

„Бре, що съм била проста и глупава — мисли си Мишанка, — тръгнала съм Слънцето да търся, Вятъра да гоня, когато сме си били лика-прилика с Къртичката: хем по-голяма от нас, хем съща като нас! Че има ли по големци от нас, две свати на света.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.